

Nyhedsbrev

MARTS APRIL 2010

Vidnesbyrd

Jeg er en ældre herre på 79, men jeg har et spændende vidnesbyrd at fortælle om Guds storhed og godhed. I oktober 2007 fik jeg en bypassoperation, hvor der blev lavet tre omløb. Sommeren 2008 var en virkelig god tid, hvor jeg var fuldt restaureret og kunne fungere igen på alle måder. Jeg havde alle mine kræfter igen, men på et tidspunkt i løbet af den efterfølgende vinter blev det opdaget, at pulsen var uregelmæssig, og det endte med en ultralydsskanning af hjertet og senere en undersøgelse af kranspulsårerne med det meget negative resultat, at jeg trængte gevaldigt til enten en ny bypass eller en ballon- og stent-udvidelse, men ingen af delene kunne lade sig gøre, fordi årerne var for tynde og for skrøbe-

lige, og man turde simpelthen ikke gøre noget ved dem. På et tidspunkt fik jeg fra sygehuset besked på, at de ikke kunne hjælpe mig. Jeg fik nogle stærkere kolesterolpiller, og vores lokale læge sagde til os, at det eneste, han kunne tilbyde var nogle lykkepiller, hvis det psykiske tryk blev for voldsomt. Der var kun én udsigt – og det var døden.

Der var så ikke noget at gøre, og vi tog det forholdsvis afslappet. Jeg gik til forbøn i menigheden et par gange, men på et tidspunkt tidligt på sommeren blev jeg klar over, at det skulle jeg ikke mere, og jeg måtte sige til Gud, at det var ham, der vidste præcist, hvor længe jeg skulle være her. Jeg overgav alt fuldstæn-

(Fortsættes på side 6)

Anne skriver

Ét brød

Forleden søndag fik jeg et billede af "menigheden". Det kan være vores menighed – eller den universelle – det er det samme billede. Men for at kunne relatere sig til billedet, er det vist nemmest at tale om den lokale menighed.

Når man skal have et brød, laver man først en dej ved at blande nogle forskellige ingredienser. I dette tilfælde er ingredienserne ikke vigtige, vi ved bare, at der er en række forskellige. Når vi så har æltet dejen, stilles den til hævning, og når den er hævet, slås den ned, hæver igen, sættes den i ovnen og bages.

Dette her kan der prædikes om i lang tid. Gode prædikener, som alle sammen indeholder noget om den sandhed, som vores vækst i Jesus er.

Det brød, som vi taler om i dag, bages til perfektion. Det tages ud af ovnen og køles af og er færdigt. God historie, som heldigvis ikke slutter her. For ti år siden ville vi måske slutte historien her, men så ville den bare handle om os selv igen, igen.

Jesus siger i Johannes' evangelium, at han er det Livets brød, som er kommet ned fra Himlen, for at vi skal spise af ham. Han er brødet, og vi er nødt til at spise af ham for at få del i ham og leve evigt (Joh. 6,48).

Menigheden er Kristi legeme, og Kristus i os er herlighedens håb for dem, som ikke tror (Kol. 2,26-27).

Hvad er brød lavet til? At blive spist. Hvad sker der, når brødet står for længe uden at blive spist? Det mister sin næringsværdi. Det mugner.

Så det, der skal ske med brødet, der nu står nybagt og lækkert, er, at det skal spises. Vi, kirken, er brødet. Og det er Jesus, der skærer det ud og rækker det til den sultne. Det er ikke os, der skærer i brødet. Vi er brødet. Vi, alle os, som sammen er menigheden, kirken,

Kristi legeme, fællesskabet – kald det, hvad du vil. Men alle vi, som er én sjæl og ét sind, vi er brødet. Ét brød, ligesom vi er ét legeme – og som der står i Gal. 3,28, så er vi én i Kristus. Én person. Vi er tilsammen brødet.

Vi er ingredienserne, som er blevet blandet, æltet, hævet, slået ned, hævet igen, bagt og er et duftende brød, som Jesus rækker til den sultne. Ja, det er nemt at tænke på den enkeltes vandrings med Jesus, når vi snakker om brødet, men der er også en fælles vandrings, som netop er væsentlig, når vi taler om brød. For intet brød består af en ingrediens alene. Ingen af os kan være et brød. Det er kun Jesus, der er Livets brød. Han alene har, hvad der skal vil for at være det fuldkomne brød. Jesus er alting. Han er visdommen, livet, helbredelsen, apostlen, læreren, profeten, hyrden, troens banebryder og fuldender, Herren, evangelisten, givveren, hjælperen – alle de nådegaver og andre gaver og mere til er Jesus. Han ikke alene kan alle disse ting. Han ER alle disse ting. I hver af os har Jesus deponeret noget af sig selv. Ikke det samme, men forskellige mål af evner, gaver, liv, tro – og tilsammen er vi Kristi legeme. Det er vældig fint beskrevet i 1.Kor. 12,12-27.

Igen: Pointen ved billede, jeg så, var, at brødet ikke var til noget nytte, før det var blevet spist.

Som Herren så tjeneren. Jesus gav sit liv til os, for at vi må have evigt liv. Vi har hans liv, for at vi må blive delt ud og spist. Ja, det er jo en måde at tale om hvedekornet på, der lægges i jorden og dør (Joh. 12,24).

I Es. 11. får Jesus øjne at se med og ører at høre med, så han kan "dømme de svage med retfærdighed og fælde retfærdig dom over de hjælpeløse."

Så når Gud således har givet Jesus af sin 7-foldige ånd for at kunne tage sig af de svage og hjælpeløse – så ved vi, hvem vi skal spises af.

Velbekomme!

Hvordan taler vi med og om hinanden?

Jakob 1 v 26: ... tøjle sin tunge

Jakob 3 v 2-6, 9-10: Tongen er kun en lille legemsdel, men kan prale af stor magt

Jakob 4, 11- 12: bagtal ikke hinanden brødre

Det er ord vi alle kende, og som vi meget nemt kan feje af bordet, for det ved vi jo godt, og det gør vi i hvert fald heller ikke, for vi har lært, at vi ikke skal gå og slå hinanden oven i hovedet, og hele tiden fortælle hinanden om vores fejl.

Jeg tror at hvis og når vi gerne vil ind og ha' fat i MERE af livet i Kristus, så må vi tage disse vers op til revision en gang imellem.

I dagens anledning har jeg opfundet NIKOLAJ – Nikolaj er ingen af os og alligevel kan han være hvem som helst af os.

Når Nikolaj har lavet kaffe så glemmer han altid at smide skraldespanden ud. Hvad gør jeg ved det når Nikolaj er gået hjem?

- Jeg siger til den første jeg møder – det er nu også træls, at Nikolaj AL-

TID glemmer at tømme den skraldespand

- Jeg tømmer skraldespanden og håber at han husker det næste gang
- Jeg beder Gud om en god og rigtig lejlighed til, stille og roligt at gå til Nikolaj og sige: "Ved du hvad, når man har lavet kaffe, så er det altså rigtig godt, hvis man husker at tømme skraldespanden"

Jeg tror at det helt ned i sådanne småting er vigtigt at vi ved hvad vi siger, fordi ord kan slå ihjel.

Jeg tror at man skal forvente det bedste, og derfor i første omgang bare selv tømme den skraldespand, og så snakke med Gud om det, hvis det er et større problem, og først derefter gå til Nikolaj.

Jeg siger IKKE her, at vi skal til at rende til hinanden hele tiden og irette-sætte hinanden. Det jeg siger, er at hvis det skal siges – så skal det siges til rette vedkommende. Nikolaj lærer ingenting og ved måske slet ikke at det er et problem, hvis jeg kun taler med de andre om det.

Jakob 4. taler om bagtalelse:

(Fortsættes på side 4)

(Fortsat fra side 3)

Bagtalelse i denne forbindelse er, når jeg taler om en person der ikke er til stede.

Hvad har jeg at sige om Nikolaj:

Hvis Nikolaj er en fin fyr, eller han gjorde det rigtig godt da han lavede lydanlægget i salen, så kan jeg gøre flere ting:

- Jeg kan fortælle de andre at Nikolaj er en fin fyr og at han gjorde et godt stykke arbejde,

- men det skal jeg **OGSÅ** huske at fortælle Nikolaj... for hvis han aldrig får det at vide, så ender det måske med at fjenden på et tidspunkt får overbevist Nikolaj om at han vist egentlig ikke rigtig duer til noget.

Det er nemlig ikke en selvfølge at Nikolaj ved at det var godt det han gjorde, for han gjorde måske bare lige det han synes han ku finde ud af.

Hvis nu jeg omvendt synes at **Nikolaj faktisk somme tider er rigtig træls** – han afbryder når vi andre snakker - så har jeg igen flere muligheder:

- Jeg kan, når jeg er sammen med nogen af de andre, sige at jeg altså synes det er irriterende at Nikolaj altid afbryder, og det vil de helt sikkert give mig ret i. Dermed beslutter vi faktisk i fællesskab at Nikolaj er rigtig træls på det område – det ved Nikolaj bare ikke nødvendigvis. For hvis Nikolaj er fra en familie hvor det er måden man kommunikerer på, så gør han jo bare som han plejer, ikke af manglende respekt, men af simpel sædvane.

- I stedet for at snakke med andre, hvis det er/eller bliver et problem, så kan jeg snakke med Gud om det og

bede om en lejlighed til at snakke med Nikolaj.

Når jeg giver Gud lejlighed til at virke i situationen så sker der ét af to.

- Enten så giver han mig **IKKE** en lejlighed til at snakke med Nikolaj, fordi han selv klarer det med Nikolaj, og åbenbarer for ham at der er et problem, eller måske fjerner han på forunderlig vis problemet på en anden måde.

- Eller pludselig gir han en lejlighed til at tale med Nikolaj om problemet. Jeg tror Gud giver en lejlighed, der hvor der forud er gået seriøs bøn, og ønske om at se Guds vilje komme igennem, og ikke der hvor det skjulte motiv blot er, at fortælle Nikolaj at han er irriterende og træls. Det værste vi kan gøre mod Nikolaj er, at lade alle andre vide at vi synes han er træls, mens Nikolaj er den eneste der ikke ved det, og derfor ikke kan lave det om.

Måske siger du at det gør du i hvert fald aldrig – fint så har du ikke noget problem her, men jeg tror vi alle har brug for med jævne mellemrum at tjekke med Gud, om det er okay det vi siger og gør i forhold til andre.

Der er et andet område hvor vi også skal være på vagt.

Hvad er det for et billede jeg tegner af Nikolaj eller min relation med ham, når jeg taler med andre om ham?

Hvis jeg hver gang jeg refererer fra mit samvær eller relation med Nikolaj fortæller om de negative ting jeg oplevede eller de negative ting vi talte om, så efterlader jeg et indtryk af, at min relation til Nikolaj er negativ.

Hvis det kun er negativt det man hører om min relation til Nikolaj, så kan

man jo ikke vide at jeg måske rent faktisk har et rigtig fin og positivt forhold til ham det meste af tiden.

Der kan være en tendens til at man lader det negative, det som irriterer én, fylde én mest. Men så skal man også vide, at det er det indtryk man gir videre, fordi andre kun kan høre det man siger – IKKE det man tænker.

Anne er vores leder, og derfor måske ofte den vi går til hvis der er problemer.

Er vi opmærksomme på hvad det er vi gør her? Det har jeg måttet spørge mig selv om.

Hvis jeg har problemer med Nikolaj og snakker med Anne om det, er det så:

- Fordi jeg har brug for hjælp?

- Er det fordi jeg bare skal af med min frustration over Nikolaj?

- Husker jeg at fortælle det gode resultat, når problemet er løst?

Når jeg bare i det hele taget snakker om Nikolaj:

- Husker jeg så at fortælle om nogle af alle de dejlige ting Nikolaj bidrager med?

- Leder jeg efter noget positivt at fortælle om Nikolaj?

Hvad hjertet er fyldt af løber munden over med.

Hvad lader jeg fylde mit hjerte – hvad fokusere jeg på...

Leder jeg efter det de andre gør af gode og opbyggende ting eller leder jeg efter deres fejl?

Er vi opmærksomme på hvad vi gør ved hinanden når vi åbner munden?

- Løfter jeg op - eller bryder jeg ned?

- Gir jeg ære til mit med-lem på legemet?

Jonna

digt i hans hænder. Ville nogen bede for mig, var de velkommen til at gøre det, men jeg skulle ikke selv bede om det. Jeg vidste, det var Gud, der bestemte. Vi levede egentlig godt med det, og vi havde en rigtig god sommer og var på en uges ferie, men hen på efteråret kunne vi godt mærke, at det stille og roligt gik tilbage. Jeg kunne mindre og mindre og sov mere og mere. Jeg brød mig ikke om, at være sammen med mange mennesker og kunne ikke klare støj og uro.

Vi levede en stille tilværelse, men var begge to rolige og trygge, fordi vi vidste, hvor problemet var lagt hen.

Nytårsaften spiste vi sammen med menigheden, hvor der var nytårskomsammen. Vi tog hjem midt på aftenen efter middagen, for der var meget støj og glæde, børn og unge - og larm. Det var ikke rigtigt min kop te. Vi sad så herhjemme, og omkring klokken elleve bad vi sammen. Jeg følte, jeg skulle læse Matt. 21, 22, hvor der står: "Hvis I har tro og ikke tvivler kan I sige til dette bjerg: Løft dig op og styrtdig i havet! Og det vil ske." Jeg måtte bare sige til Gud: "Den tro har jeg ikke, men jeg vil godt have den." Jeg bad om at få den. Jeg sagde til Ellen: "Jeg ved, jeg skal gå til forbøn, og det skal være i menigheden." Det skulle ikke være nogle bestemte personer, der skulle bede, men det var en menighedsopgave. Søndag d. 3. januar gik jeg til forbøn i menigheden, hvor jeg spurgte, om vi kunne bede om et mirakel. Jeg mærkede ikke noget specielt, men vi gik en lille tur om eftermiddagen. Mandag morgen fornemmede jeg, at der var sket et eller andet. Jeg havde hidtil klaret

mig med nitroglycerinpiller og – spray, som udvidede årerne, så blodet lettere kunne strømme igennem. Jeg droppede pillerne og sprayen. Vi tog på det ugentlige indkøb i Viborg, hvorefter jeg plejer at være kvæstet resten af dagen. Det var jeg ikke, og jeg gik ud for at skovle sne, hvilket var helt uhørt, og Ellen sagde, at det var vanvittigt, at jeg gjorde det. Om eftermiddagen fik vi en ton træpiller hjem. De skulle flyttes hen på en nedstyrtningsordning til kælderen. Jeg måtte holde et par pauser, fordi jeg ingen muskelkræfter havde mere. Hjertet fik ilt nok, så jeg fik det mirakel, jeg fik at vide, jeg skulle bede om.

Sammen med miraklet fik jeg også besked på nogle ting, jeg skulle tale om, nemlig om hvad Gud forventer af os, hvis vi vil se mirakler i tiden fremover, men det er en anden historie.

Vi er i dyb taknemmelighed til Gud og fyldt med ydmyghed og ærefrygt.
Jørgen

"Du vendte min sorg til dans, løste min sørgedragt og hyllede mig i glæde."

Det er de linjer, jeg har sunget hver dag siden i søndags. Jeg kunne egentlig synge: du vendte mine smerter til smertefri, for det var det, der skete.

Jeg har i et par måneder haft så mange smerter i min ryg, at det kunne tage mig flere timer overhovedet at komme i omdrejning om morgenen. Bare det at bøje mig ned og samle noget op fra gulvet gjorde vanvittig ondt, selv de mest almindelige daglige ting var smertefulde, det blev bare værre og værre. Jeg måtte hver dag tage varme på ryggen, nogle dage gjorde det så ondt, at det jog helt op i hovedet og efterlod mig med en enorm hovedpine. Jeg har en dårlig ryg efter en arbejdsskade for flere år siden og har nogle nedslidte hvirvler, men jeg har ikke smerter som sådan, da jeg efterhånden har lært at tage hensyn til, hvad jeg kan og ikke kan.

En søndag eftermiddag tænkte jeg, at nu ville jeg spørge Anne, om de ikke kunne bede for mig næste søndag til gudstjeneste, for nu synes jeg ikke at jeg bare skulle "lære at leve med" smerterne længere. Det er tit så let for os med alle de naturlige forklaringer: "åh det er bare derfor, det går nok væk af sig selv".

Søndagen kom og den blev et vendepunkt på min hverdag. Hele menigheden samledes omkring mig og bad for mig, det var fantastisk. Der var som en frakke blev taget af mig, og smerterne forsvandt totalt. Hvilken befrielse, Gud er god og Han gør mirakler i dag.

Hvilken mirakel igen at kunne stå ud af sengen uden smerter, kunne gøre de daglige ting, bevæge mig rundt uden besvær og danse rundt. Det er en helt ny fornemmelse, jeg ikke har haft i flere måneder, jeg må bare sige Tak Gud for lægedom, hvilken befrielse.

Det er fantastisk. Gud er god, og han gør mirakler i dag, ja Han længes efter at vise sin storhed og magt, og vi behøver ikke at "lære at leve" med smerterne eller tænke "det går nok væk," som jeg gjorde det.

Vi kan komme til Gud med alle ting, som der står i Lukas evangelium kapitel 5,9-10

"Bed, så skal der gives jer; søg, så skal i finde; bank på så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, der søger finder, og den der banker på lukkes der op for."

Merryann

FRIMENIGHEDEN KILDEN

Østergade 34
Ørum
8830 Tjele
Telefon: 86 65 29 25
Bank: 1551-815-7758
Info@frimenighedenkilden.dk
www.frimenighedenkilden.dk

Tjenesteteam

Anne Molin, pastor
Ann Gorham
Ellen og Jørgen Molin
Inger og Poul Henning
Aase Thuun-Hansen
Birgit Klüwer
Maria Vestergaard
Jonna Vestergaard

Diakongruppe

Jonna Vestergaard
Christian og Inge Sundgaard
Hanne Madsen
Inger Henning

Unggruppen

Ann Gorham
Maria Vestergaard

Lychnos Publishing

Christian Sundgaard
Jonna Vestergaard
Telefon: 8665 2989
Forlaget[at]makechurch.dk
www.lychnos.dk

Kilden er en evangelisk, karismatisk menighed, bygget på apostlenes og profeternes lære med Jesus Kristus selv som hovedhjørnestein (Ef. 2,20)

Vi er åbne for enhver, der har Jesus Kristus som Herre i deres liv, og for alle, som ønsker at lære ham at kende

Rygsmærterne og den mentale træthed forsvandt

Jeg tog til møde en onsdag, selv om jeg faktisk hellere ville være blevet hjemme. Jeg var træt og havde ondt over

lænden, men valgte alligevel at tage af sted.

Under mødet var der en der talte om bøn, og om hvordan hun havde oplevet at Gud igen og igen svarede hende - med små og store bønnesvar.

Jeg sad og blev så glad for at tilhøre en Gud, som bekymrer sig om hver eneste én af os små mennesker. Flere af de bønnesvar, der blev talt om, var noget som i andres øjne

måske ikke var noget særligt, men for den kvinde, som havde bedt, blev det en bekræftelse på, at hun var på rette vej, og at Gud også hørte hendes bøn.

Efter mødet drak vi kaffe. Men midt under kaffe rejste alle sig for at bede for min ryg.

I samme øjeblik menigheden begyndte at bede, holdt jeg op med at ha ondt i ryggen.

Men ikke nok med det - mens der blev bedt gjorde Gud flere ting, som de, der bad, slet ikke vidste noget om.

Jeg var nemlig også mentalt træt, og mens der blev bedt løste Gud den træthed og gav mig ny energi og overskud. Fantastisk - det var lige præcis hvad jeg havde brug for til det, der lå foran mig.

JESUS ER DEN, DER VED, HVAD DEN ENKELTE TRÆNGER TIL ☺
Jonna

På menighedens vegne ønsker vi Kirstine og Daniel tillykke med deres dejlige lille pige

Esther Zipporah Henning Grenov født 26/1.

Det sker...

10. marts. Årsmøde i Kilden

15. marts Israelmøde på Munkebo, Gjerlev

19. april Israelmøde i Randers

Vi ønsker tillykke med fødselsdagen til

Elias d. 10/3.
Jonna d. 23/3.
Michael d. 4/4.

